

КОНТАКТ

II

КОНТАКТ

БЮЛЕТЕНЬ ДОСЛІДНИКІВ І ПРИЯТЕЛІВ „ВЛЕС-КНИГИ”
ТА ІСТОРІЇ РУСИ-УКРАЇНИ

Число II

ВИДАВНИЦТВО „М Л И Н ”

Лондон - Гага

1978

Березень

- I -

МЕДИТАЦІЇ НАД ТЕКСТАМИ „ ВЛЕС - КНИГИ ”

Р І Д Н А М О В А

Чужинці-Греки у Сурожі,
ламаючи закони Божі,
готуючи підступну змову --
заборонили нашу Мову:

щоб вбити пам'ять у народу,
Його позбавить чести й роду,
загнать „безбатьченків отару”
як кріпаків в свою кошару...

Бо Мова — це ж ті монументи,
де всі народні сакраменти,
всі його радощі і жалі —
записані в свої скрижалі!

Карбовані мечем і плугом,
в стосунках з ворогом і другом,
світогляд, досвід, думи, мрії,
і творчий гін життя, надії

на поміч і любов Дажбога,
в майбутнє власний шлях-дорога,
і те єдине, неповторне,
що ближніх всіх в родину горне,

біологічна єдність чину,
яка рятує від загину!
Бо для народу — Мови втрата:
це смерть для духу й тіла страта...

Борис РЕБІНДЕР

(Франція)

"ТРАПЛЯЄТЬСЯ НЕ РАЗ, ЩО ВЧЕНІ НАШИХ ДНІВ
ДОСЛІДЖУЮТЬ КОМАХ, НЕ ПОМІЧАЮЧИ СЛОНІВ"

Лінгвістичний нарис про походження слов'янських народів і встановлення генетичної тяглости поміж Арійцями - Ілірійцями та Слов'янами.

В Рояті, Франція, в липні 1976-го року.

I. ПЕРЕДМОВА

Цей нарис є призначеним для Французів, які інтересуються слов'янськими мовами взагалі, а зокрема московською, але які мають певні труднощі при читанні слов'янських текстів.

Під час моїх студій я встановив разючу подібність поміж слов'янськими словами та словами європейських мов. Я спробував зробити з того висновки та впорядкувати мої ствердження в послідовну цілість, для того щоб зрозуміти: яка мова запозичила корінь слова з іншої мови та чи можна розмістити європейські мови в історично-хронологічній ієрархії?

Для відповіді на ці питання потрібно знати:

1. Час походження слов'янських народів (відомості про їхню появу на історичній арені М.С.)

2. Який процес спричинився до того, що слов'янські слова знаходяться в усіх європейських мовах, включно з латинською, в той час як згідно з припущеннями істориків латинська мова існувала як жива мова далеко перед появою слов'ян.

Я прийшов до висновку, що Слов'ни були близько споріднені з Ілірійцями та що їхнє спільне походження треба віднести до епохи, яка далеко старша за той час, про який пишуть та навчають нас історичні припущення...

Порівнюючи уважно тексти творів дуже великих вчених, яких я глибоко поважаю тому, що я свідомий того, що їхні знання безмірно вищі за мої, я був здивований, що ці вчені залишили без уваги й розгляду причини подібності поміж слов'янськими словами та словами інших мов. На мою думку вони не сміли ігнорувати цього дуже важливого факту та не узглядавши його дійшли до висновків, з якими я не можу погодитися.

Мені здається, що це є явищем досить поширеним. Люди, які студіюють деталі ґрунтовно - нехтують важливість загально відомих даних та не беруть їх під увагу.

Тому то я взяв за наву цього нарису текст з байки Крилова...

В цій байці йде мова про зустріч двох приятелів, один з них зойно був у музеї природознавства та розповідає про ті чуда природи, які побачив там. "Ти не можеш собі уявити, що я бачив там комах менших за голову шпильки!" - "А чи ти бачив в музеї (зоологічнім саду) також слона?" - питається другий. - "Ні, слона я не помітив"...

Отже, без жадного наміру покривдити пам'ять чи авторитет цих вчених, я спробую визначити тих "слонів", яких вони не помічали, або ж не взяли під належну увагу.

Порівнюючи твори, писані вченими різних народів, я знайшов вражаючу ідентичність ідей та термінології, що переконало мене, що вчені цілого світу впливають один на другого, а в той спосіб творять так звану „світову історію“, яка є по суті сумою відомостей, визнаних всіма великими вченими світу (за найбільш імовірні Н.С.). Але ці відомості, на жаль, не відповідають тому, що було в дійсності, тому, що історія була писана людьми, а люди не вільні від помилок. (Відомо, що історія є найменш точною та об'єктивною з усіх наук, бо нема жадного історика, що не вкладав би своє суб'єктивне насвітлення подій та їх інтерпретацію в свої твори. Тому то є загально визнаним твердження, що „кожна генерація пише свою власну історію“ Н.С.)

Таким чином я прихожу до слідуєчих висновків:

1. Заперечення великого міту загальної історії про так звані індо-європейські мови. Я тверджу, що не було ніколи ані індо-європейського народу, ані індоєвропейської мови.
2. Не було ніколи ілірійської мови. Народи, яких Французи звать Ілірійцями, вживали мови, яка мусила бути дуже близькою до праслов'янської мови.
3. Санскрит — не є прадідом так званих індо-європейських мов, а навпаки сам походить від європейської мови, залишками якої є мови слов'янські та балтійські.

Всі вищеподані поняття, які з'являються на всіх сторінках лінгвістичних розвідок є поняттями вигаданими, уявними, наслідком помилкового думання... Не дивлячись на це, вони прийняті як „історична правда“ вченими цілого світу та повторюються століттями, хіба що трохи перефарбованими...

БІБЛІОГРАФІЯ

При моїх дослідках лінгвістичних та історичних проблем я користався слідуєчими науковими джерелами:

1. Велика Енциклопедія Лярус, видання з років 1960 -68.
2. Словник корінів європейських мов, складений Р. Грандсей-нес Д'Отеріве.
3. Етимологічний словник московської мови Макса Васнера.
4. Вступ до студій індоєвропейських мов А. Мейета
5. Слов'янські етноніми О.Н. Трубачева.

Не дивлячись на все те, чому я навчився з цих п'яти творів, я прийшов до висновків, які здаються мені незвичайними та важливими, хоч вони є відмінними від загально прийятих історично-лінгвістичних припущень...

СПОРІДНЕНІСТЬ ПОМІЖ ЛАТИНСЬКОЮ ТА СЛОВ'ЯНСЬКИМИ МОВАМИ

Перший та найбільш важливий зі „слонів“, якого вчені не помітили — це споріднення між слов'янськими мовами та мовою латинською.

Очевидно, це досить дивний факт, якщо вірити загально визнаному припущенню, що історично ніколи не було контакту між Слов'янами та Латинянами.

Коли я аналізую подібність слів слов'янської та латинської мови та намагаюся переконати опонентів, що ця подібність може бути ключем до розв'язки проблеми латинсько-слов'янських взаємовідносин, то я зустрічаю два типа заперечень:

Одні стверджують, що слов'янські слова не могли прибути

латинської мови, бо під час появи слов'ян на історичній арені (від п'ятого століття нашої ери!) латинська мова вже була „мертвою" та передала свою функцію різним італійським діалектам.

Другі ж, говорять якраз навпаки, що це цілком нормально та зрозуміло: тому що обидві мови є індоєвропейськими.

Але чи можна дати пояснення більш невиразне, як подане вгорі?

В індоєвропейські мови класифіковані перш за все живі мови, крім того латинська, грецька, вірменська, гетитська та інші. Сталося так, хоч слід було б поділити ці мови на групи: латинські (романські) мови, слов'янські, германські і т.д.

Отже, доводиться ствердити, що фахові вчені класифікували латинську мову і слов'янські мови в різні класи. Це примушує мене думати, що вчені, які зробили так, були більш під впливом їхніх знань географії та історії чим об'єктивним узглядненням наявної лінгвістичної подібності.

Коли я аналізую проблему взаємовідносин між латинською та слов'янськими мовами, абстрагуючи від моїх знань історії та географії, але виключно порівнюючи словниковий склад та граматику цих мов, я стверджую:

I. Поміж латинською та французькою мовою, які класифіковані в одну групу, є багато різниць:

у французькій мові є тільки два роди (чоловічий та жіночий), а в латинській мові є також середній рід. Французька мова має члени для визначення роду, а латинська мова їх не має.

Французька мова не має відмінків, а в латинській мові є сім відмінків.

у французькій мові прикметники не відмінюються, а в латинській мові вони відмінюються подібно до іменників. у французькій мові наголос є завжди на кінці слова, а в латинській мові він є різnorodним, що дозволяє виконувати речитативом вірші, так як у слов'янських мовах (особливо в чеській мові, яка має довгі й короткі голосні звуки.)

II. А тепер, коли порівняємо латинську мову зі слов'янськими, то побачимо, що те, що було різницею між французькою та латинською мовами стало подібністю: три роди існують в обох мовах

латинська мова має майже ті самі відмінки, що й слов'янські мови.

прикметники відмінюються в обох мовах

наголос дозволяє речитувати вірші в той самий спосіб імовірно існують ще й інші подібності, але те що я аналізував є вже вистарчаючим і переконливим аргументом.

III. А тепер порівняємо коріні простих слів:

Латинська мова

домус

ос, оріс

морє, мортіс

сто, старе

седо, седере

лего, легере

відео, відере

вертере

до, деді, датум, дарє

іте

градіор

Слов'янська мова

дом

уста, орать

мор, мертвий

стояти

сидіти

ляг, лежати

відіти

вертіти

дай, даде, дар

ідіте

гряди

Є ще багато слів такого роду, але шкода зусиль цитувати їх, бо вже ясно видно близьку спорідненість поміж латинською та слов'янськими мовами. На жаль, з наведених прикладів не можна зробити висновків: чи одна з мов запозичила коріні у другої, чи вони обидві походять від третьої мови?

Натомість є також і слова, які дозволяють зробити припущення про вік цих слів, а тим самим дозволяють здогади про те, чи вони оригінальні, чи запозичені.

Візьмемо кілька прикладів:

Латинська мова

Слов'янська мова

коста - беріг

кість

Нема сумніву, що слово, яке означає кість мусить бути старшим за слово, яке означає беріг, тому що латинське слово ос (кість) і оссіс - всі походять від коріня „ кість”.

селла - сидіння, стілець

седло

В слові седло помічаємо корінь СЕД і суфікс ЛО, який формує в слов'янських мовах іменники середнього роду, походження з дієслів.

В слов'янській мові слово седло можна розкласти на дві частини, роля яких зрозуміла без труднощів. Коли ж відкинемо слов'янський суфікс ЛО, звідки походить Л в латинському слові селла? Видно ясно, що два Л в слові селла повстали через асиміляцію Д. (седло - селло - селла).

Цей приклад дає перший доказ, що певні латинські слова походять від слов'янських корінів. Я знаю, що дуже важко знайти зрозуміння у осіб, які переконані, що слов'яни з'явилися на історичній арені далеко пізніше за римлян. Але абстрагуємо від історії...

Ось ще одно ревелюційне слово: казеїна, яке походить від латинського слова казеус, що означає сир.

Годі припустити, що латинці не знали слова коза. Мені здається, що згідно з елементарною семантикою казеус - сир походить від кози, а не навпаки.

III. А тепер розглянемо граматичні подібності.

Перш за все є надзвичайна подібність відмінювання. З цієї точки погляду жадна інша жива мова не наближається так до латинської, як слов'янська мова. Як же пояснити цю подібність? Багато осіб запевнювало мене, що ця подібність відмінків може бути пояснена просто: коли візантійці християнізували слов'ян, вони принесли їм латинське відмінювання. Це твердження здавалося мені таким неправдоподібним, що я не губив часу на спростовання його.

Для мене є очевидним, що слов'яни користали з відмінювання далеко перед тим, як візантійці ніби то принесли їм культуру, мабуть ще перед тим як візантійська культура взагалі повстала... Більш того, слов'янське відмінювання є більш повне і більш логічне, ніж у латинській мові.

Але почнемо від початку:

називний відмінок - роза

латинська мова - роза

родовий " - рози

" " розае

множина - рози

" " розае

Відмітимо, що латинці хотіли б написати згук Ы латинськими літерами. Яку розв'язку вони могли б прийняти? Щоб добре зробити це - вони вжили дві літери А та Е. Це зовсім не так погано, в усякому разі я не можу уявити собі ліпшу розв'язку. І чи мали вони іншу причину для того, щоб ввести до їхньої абетки подвійну літеру?

Я її не вигадав. Я подаю гіпотезу, згідно з якою подвійна літера AE була створена, щоб писати слов'янський звук Ъ.

А тепер розглянемо вжиток кличної форми (вокатив).

Клична форма існує в слов'янських мовах і в латині. Тільки в латині вона вже не вживається, а існує, як то кажуть, „на опогад“. Виняток робить Юпітер – Йове. Кілько є в латині вокативів, які різняться від називного відмінку? В слов'янських мовах, навпаки, клична форма своєрідна і вживається регулярно.

Якщо, згідно з історичними схемами, слов'яне з'явилися в Італії 500 літ після заснування Риму, треба припустити, що Латинці заховали в їхній граматиці один відмінок (кличний), якого вони самі не вживали, виключно для того, щоб слов'яни могли вживати його. Ми бачимо ясно суперечність між лінгвістикою та історичними концепціями.

IV. А тепер розглянемо дієслова.

Я не є встані аналізувати складні граматичні справи, а тому розглядаю те, що є найпростіше та найбільш відоме:

Латинь

Слов'янські мови

сум ес ест сумус сунт есем еси есте есми суть

Мені здається, що в останнім слові суть слов'яне загубили згук Н. Але, коли зауважити, що впочатку слова згук Е йотується за допомогою І то знайдемо первісну форму, яка виглядає так: іессем іеси іесме іесте сунт.

Можливо, що в цій аналізі, яку я роблю без знання правил встановлених вченими, є помилки. Це не є так важливим, бо подібні порівняння мабуть робилися сотки разів та десятки разів були вміщені в таблиці та пояснені справжніми вченими. Є також інші подібності в дієсловах, але я не говорю про них, бо вони є спірні.

Однак, близька спорідненість латинської та слов'янських мов є, на мою думку, поза сумнівом, хоч і не може бути з'ясована пануючими історичними припущеннями.

Отже, треба знайти таку теорію, яка давала б ключ до розв'язки проблеми взаємовідносин латинської та слов'янських мов.

Мені здається, що я знайшов її.

У. ІЛІРІЙЦІ , ВЕНДИ , ВЕНЕТИ , ЯПІГИ.

Щоб дискутувати про історичні відомості треба перш за все ясно визначити вихідну базу. Для мене вихідною точкою було бажання дослідити походження слов'ян.

У школі нас вчили, що слов'яни вперше створили держави за часів Карла Великого і що все те, що було перед тим, до року 800-го – не є нічим іншим як легендою.

Тепер я знахожу в моїй Енциклопедії Лярус, що римські історики першого та другого віку нашої ери занотували присутність – на північ від Карпат – Венедів, яких Германи звали Вендами. Знаючи труднощі, які мають Німці у відрізненні літер-згуків Б та П, а також Д та Т (в слов'янських мовах) я гадаю, що можна без страху ствердити, що Венеди були тим самим народом як і племена Ілірійців, що заселявали теперішню Венецію і яких Римляне звали Венетами.

Я роблю це утотоження назв Венди – Венеди – Венети після того, як я даремно шукав його в моїм Лярусі.

Це дало мені підставу думати, що походження слов'янських народів, їх поява на історичній арені, змішується зі зникненням племен, яких французькі вчені звали Ілірійцями.

Бережіться, коли Ви скажете, що Венети були Іліри! Вас зараз же поправлять, що треба казати Ілірійці... Треба уважати на субтільність нюансів французької мови. Звичайно кажуть Англійці, Зельгійці, Німці — але коли ходять про скупчення племен не ясно визначених, які населяють певну територію, то треба казати Ілірійці (Парижане)... Це має означати, що французькі вчені не визнають Ілірійців за повновартну національність, ані навіть як етнографічну єдність, всупереч з наставленням римських істориків, які були не менші за французьких... Загалом кажучи, вчені історики не дуже то цікавилися тими племенами, що населявали територію, яку Римляни звали Іліріум.

Якою мовою говорили Ілірійці? Те, що я читав в моїм Лярусі про Венетів, дозволяє думати, що їхня мова мало багато спільного зі знаними нам слов'янськими мовами: сім або вісім відмінків, жінки носили прізвище свого чоловіка з закінченням

НА: ЛеміторНА, отже так само як Етсена (Титарівна). Але я не знайшов нічого, що вказувало б на спорідненість мов Венетів і Вендів.

Якщо Ви спробуєте знайти в Енциклопедії Лярус інформації про мову Ілірійців, Ви знайдете цю бідну мову притуленою десь в куточку сторінки 592 -ої 6-го тому. Жадної згадки про споріднену мову, жадної мови, яка походить від Ілірійської мови... (Пізніше я говоритиму про Албанську мову).

Як це все мало імовірно!

Я перехожу до розшуків у праці Мейста. Все, що я знахожу у нього про мову Ілірійців (сторінка 68): „Венетська та Месапійська мова (Месапійці були іншим племенем Ілірійців) не мають нічого спільного з діалектами, які творять дві групи: латинську та оско-умбрійську.”

Як інформація — це ледве чи можна назвати вистарчаючою.

Я продовжую мої розшуки відомостей про мову Ілірійців в інших джерелах, але без жадного успіху.

Отже маємо дивне історичне явище: мова, що служила протягом більш як тисячу років засобом комунікації численним племенам, що заселявали центральну Європу і Балкан, Австрію і сучасну Баварію — зникла безслідно...

Я не можу погодитися з таким історичним абсурдом і прихожу до висновку, що ця мова (про яку є загублена лише маленька згадка на сторінці 592 ій Лярус) вона ніколи не існувала. А Ілірійці говорили мовою, яка була або просто праслов'янською, або мовою так близькою до неї, що ми сьогодні не можемо встановити різниці між нею і праслов'янською.

Таким чином я кладу мій перший камінь до ніг будівничих палацу загальної історії, стверджуючи, що:

ІЛІРІЙЦІ ГОВОРИЛИ СЛОВ'ЯНСЬКОЮ МОВОЮ.

Я сподіваюся, що він не буде відкинутим без екзамену.

Якщо б ця теорія з'явилася з під пера відомого вченого, якщо б вона була надрукована в фаховім часопису, вона напевно викликала б великий інтерес, тому що вона значно спрощує історичну схему та розв'язує лінгвістичні проблеми.

Але висунута наперед невідомим профаном, яким є я, вона (чого я побоююся) зустрине тільки поблажливі посмішки та кошик для сміття...

Однак, я хотів би розвинути аргументи й докази на користь моєї теорії

Згідно з Енциклопедією Лярус, в пере-римський епосі Італія була населена Етрусками та Ілірійськими племенами.

Ілірійці займали обидва береги Адріатики. Не будемо говорити про східний беріг. Племена, які жили там, ще й нині живуть на тому самому місці та говорять слов'янськими діалектами. (Серби, Хорвати, Черногорці). Мені здається, що прямими нащадками Ілірійців і найбільш чистими етнічно є Черногорці.

Ілірійці на західному, італійському березі Адріатики поділяються на дві групи: Венетів і Япигів. Ці останні складаються з декількох племен. (дивись карту, взяту з Енциклопедії Лярус, ст. 265, том 6). З неї видно, що Венети мешкали на півночі Апенінського півострова, а Япиги, що склалися з Давнік, Пенчатих, Салентинів та Месопенів — на півдні.

Я не знаю, чи всі ці етнічними дійшли до нас без покалічення. Але зверніть увагу на той багатозначний факт, що я — без жадних лінгвістичних фактових знань — розумію всі ці етнічними, вживані 2000 літ тому, тільки завдяки тому, що я сам говорю слов'янською мовою!

Треба сказати, що після того як я прочитав нарис О.Н. Трубачева про ілірійсько-слов'янські етнічними, я був захоплений його методом аналізу етнічними і продовжую застосовувати її:

розшифровуючи написи латинськими літерами я прихожу до ДАВНІІІ, себ то ті, що оселилися від довшого часу, раніш як інші,

ПЕЧЕТИІІ — без сумніву це ПЕВЧИ, СПІВАКИ,
САЛЕНТИІІ — очевидно це ті, які сушать сіль, здобуваючи її з морської води.

Месопеніи — цей етнічними мені здається досить офранцуженим. О.Н. Трубачев написав його грецькими літерами і претендує на те, що це означає „мешканці округу поміж річками“. Не дивлячись на мою глибоку пошану до його авторитету, я дозволяю собі не погоджуватися з його інтерпретацією, бо на моїй карті Італії нема річок в в цьому районі (тепер). Мені було б легше прийняти тлумачення „поміж двома морями“, тому що Месопеніи справді мешкали на півострові.

Для цієї останньої етнічними треба було б розшукаи більш старшу, точнішу етимологію. Я не був би здивованим, коли б знайшли щось подібного до МЕСАНІ (але це є лише моя вигадка) з двох причин: перш за все тому, що в слов'янській мові МЕСАНІ є мешканцями високого мису, потім тому, що в цій окрузі (7 км. на південний схід від Бріндізі) є місцевість, що зветься Месань, яка можливо була столицею. Більш того, трохи далі на південний схід є місцевість, яка зветься ТРИПУЦІ. Я хотів би знати: як італійські спеціалісти в топоніміці пояснюють це слово. Я розумію його як ТРИПУЦІ, тоб то місця, де шлях поділяється натроє.

Справді, на моїй карті знаходиться там „пункт пересічення шляхів“, отже роздоріжжя. Залишається довести, що минуло 2000 літ з того часу, як на цьому місці шлях ділився натроє.

Я дальше — є місто Барі. Як буде Барі італійською чи грецькою мовою, я не знайшов. Але я знайшов, що в старосло-

в'янській мові звали БАРОМ вогку низину поміж двома горбами (М. Васнер, том I, ст. 122). Бара досьогоднішнього дня означає в сербській мові джерело, лужу, плавні. В Ілірійській мові Барбанна є назвою річки. Для мене нема жадного сумніву, що французьке слово „Барботе“ та англійське слово „Бар“ походять обоє від слов'янського коріння.

Але вертаємося до міста Барі. Я радо поїхав би туди, щоб перевірити чи місцеположення відповідає „одній або кільком вогким низинам поміж двома горбами“. Але поруч, на другому (східному) боці Адріатики є місце Старий Бар, отже старший за Барі в Італії. Але сучасні італійські вчені, які переконані, що Італія старіша за всі інші сусідні країни, дають інше пояснення: вони кажуть що Старий Бар є Анті-Бар, себто вони вводять латинське слово „антік“, яке бідні Ілірійці імовірно не знали при заснованні Старого Бару... Тепер, ця назва – Анті-Бар стала загально визнаною версією, але я бачу ясно, що вона є помилкова, а можливо навіть тенденційна.

Як висновок першої частини моїх міркувань, мені здається, що з хвилиною, коли ми визнали, що Ілірійці говорили слов'янською мовою та заселявали південь Італії та Венецію – легко зрозуміти яким способом слов'янські слова та граматики проникли на апенінський півострів. А це, цілком логічно, перенесе час походження слов'ян що найменше на шість або сім століть до нашої ери.

Роблячи ці висновки, я дозволю собі бути в опозиції до opinii видатного академіка О.Н. Трубачева, але я переконаний, що моя теза є поважна й правдива. Мені важко зрозуміти чому Трубачев та багато інших вчених, які знають тисячу раз більше як я, не звернули відповідної уваги на подані мною важливі факти.

Єдиним поясненням є, що вони мали беззастережне довір'я до західно-європейських лінгвістів та істориків, які, однак, через брак знання слов'янських мов не були встані правдиво й об'єктивно оцінити ту роль, яку Слов'яне відіграли в розбудові духової та матеріальної культури Європи. Про вчених, які тенденційно та вузько-мовіністично інтерпретують історичні події нема чого й згадувати, бо вони служать не науковій правді, а є лише платними агентами різнорідних мафій.

Нарешті, після того як я заангажувався в справі Ілірійської мови, кажучи, що їй не було, я хотів би просити осіб, які мали терпіння прочитати ці рядки, дати мені знати про ті ілірійські слова, які вони знайшли та які відомі їм.

з мого боку, я признаюся, що знайшов аж чотири... Нехай читач сам винесе присуд, чи вони підтверджують, чи наперечують мою тезу про те, що Ілірійці говорили слов'янською мовою.

Ілірійське слово	Слов'янське слово
корва – коро́ва	крава – коро́ва
тур (звідки „торро“)	тур
барбанна – річка	бар – джерело, лужа
тергіто – хлібний базар	торг
у Венеції „І“	

Будьте ласкаві подати до мого відома всі ілірійські слова, які Ви змогли знайти.

PEUPLES QUI HABITAIENT L'ITALIE PRÉRÔMÈNE,
dont les ethnonymes avaient une consonance SLAVE.

MESSAPIENS écrit avec des lettres grecques ΜΕΣΑΠΙΛΟΙ.(T)
Et si le ς (gr.) avait été confondu avec le O (latin)?
ΜΕΣΑΠΙϺ aurait pu être MESSAGNERI-(МЫСАРИ)?

Дощечка I

1. Даремно пригадуємо наші доблесні старі часи,
бо ж ідемо невідомо куди. А так ось, коли ми
2. поглянемо назад, то скажемо, що ми занедбуємо
знання про Навь, Правь та Явь та
3. не вміємо роздумувати про оби боки життя (джерел).
Се бо Дажбог сотворив нам оте і це, так як божим
4. є світ зірок, до нас сяючих. І в тій безодні повісив
Дажбог землю нашу, аби тая удержана була.
5. Так, то є душі пращурів, які світять зорями
нам з Ірію. Але Греки налізли на Русь і
6. творять злеє во ім'я богів. Ми ж єсьми мужі,
які не знають куди простувати і що чинити?
7. Правь бо є невідомо для нас впорядкована Дажбогом
і тому, що ця боротьба поміж Прав'ю та Яв'ю тече до
8. Яві — вона опреділює наше життя і коли вона відходить
— настає смерть. Явь є в постійному русі і твориться
9. Прав'ю. Навь є після Яві і до Яві є Навь, і по
Яві є Навь. В Пріі ж є Явь.
10. Порчимося старому, яке каже, що душі наші повертаються
до неба (Наві), що є нашим місцем побуту і Божим, і
11. знаходиться на коло нас. Творчу Божу силу ми спостері-
гаємо в собі, бо вона є дарунком Богів і не сміємо
12. марнувати її. Се душі пращурів наших дивляться з Вирію
на нас і там з жалем плачуть
13. і нарікають на нас, бо ми нехтуємо Правь, Навь і Явь.
Нехтуємо, бо навіть глузуємо з них, з істини,
14. а тому не гідні бути Дажбожими внуками.
15. Отже, молимося Богам, щоб ми мали чисті душі й тіла
наші та щоб мали ми життя з праотцями
16. нашими, в Богах зливаючись во єдину правду, стаючи
в той спосіб внуками Дажбога. Уважай, Русе, на розум!
17. Бо ж великий божеський Розум є однозначний з нашим
розумом. А тому творіть і кажіть однаково з Богам.
18. Длінне бо є наше життя, а знаходимося теж там, де
маємо працювати на наших князів,
19. живучи в землях з тіла овечок та худоби,
від ворогів тікаючи на північ.

С Л О В Н И К А Р Х А І З М І В

1. воще	- даремно	14. ове	- те
2. оупоміадохом-	пригадуємо	15. од іру	- з Вирія
3. добліа	- доблесні	16. камо	- куди
4. ведете	- відати	17. течати	- текти, йти
5. зремо	- побачимо	18. творіті	- чинити
6. роспіать	- назад	19. понеіако	- тому що
7. стоідікомся-	стидаємось	20. пріа	- боротьба
8. Навь	- потойбічний світ, небо.	21. бржемоше-	возноситися
9. Правь	- правопорядок космосу, мораль	22. наідесь	- знаход- иться
10. Явь	- земне життя	23. напрасніті-	марнувати
11. Тьрло	- джерело	24. сріашеті	- дивляться
12. доуміті	- роздумувати	25. воіречаті	- нарікати
13. обаноло	- по обом боках	26. не бржехомо	нехтуємо
		27. свередзь	- північ

НУМЕРАЦІЯ ТЕКСТІВ ВЛЕС КНИГИ ТА ЇХ ПЕРЕКЛАДІВ

А.КИРПИЧЕМ , В.ЛАЗАРЄВИЧЕМ ,П.СОКОЛОВИМ

I	II	III	Початок тексту	IУ	У
I	25ав		вотще оупаміатахом добліа	IУ	I9
2а	26		муж прав ходіаі до мовіе	IУ	2I
2б			біахо понузені оскочіті	IУ	6
3а			мьліхом влеса отце наше	IУ	I5
3б			ін бо кьрвень есьва таіа	IУ	I2
4а			почасе жів от трудень	IУ	2I
4б	28ав		многаіа емщці ідша со ноі	IУ	25
4в	33ав		русь бо усрсіа на земе туіу	IУ	I7
4г	28рев	37	соурожіу бо свіагоу боіті	IУ	2I
5б	3I	5м-2	сіце се іензенце	IУ	IO
5а		5м-1	о подробенце се зачаті нам	IУ	IO
5б	оск.		тоі час од часу се нарждаєціа	IУ	IO
6а			од оріе то се обіачі	IУ	I9
6б	6б	6-1б	себ то по сто	IУ	20
6в	35ав	6-2а	тсе заіаві замержеце	IУ	20
6г	35рев	6-2б	не текоща за не	IУ	2I
6д	27ав	6-3а	то бо жрєчіе	IУ	I3
6е	27рев	6-3б	ті часе соуте велма	IУ	I4
6є	I9	6-4	тоі вутце предіеліашет	IУ	9
7а	9ав	7-1а	слва бозем нашем	IУ	I9
7б	9рев	7-1б	таіа од земе наше	IУ	I9
7в	10ав	7-2а	тогдаше не біа	IУ	I9
7г		7-2б	а тако бендемо	IУ	2I
7д	I2ав	7-3а	а да справехом трізну	IУ	I9
7е		7-3б	а умре а до луце	IУ	2I
7є	11ав	7-4а	тамо перунь іде	IУ	24
	I2рев				
7ж	11рев	7-4б	а тухом ведіете	IУ	2I
7з		7-5	тако рчемо сме же	IУ	I2
8-1	I4ав	8	а тако ста мерзе	IУ	45
8-2			се пшелетла до ноі	У	40
8-3			колібва наше пращурі	У	43
9	I5ав,рев.		о тоі час біа	II	43
10	I7	10	богуміру бо бозе	IУ	I5
IIа	29ав	II-1	се бо іачете первіе	IУ	2I
IIб	29рев	II-2	радогщ колєндо	IУ	I8
I2		I2	іаг...аще сурі	IУ	9
I3		I3	се бо оум на іа	IУ	6
I4	21ав	I4	понежде се іде врг	У	34
	рев.				
I5а	36ав	I5-1	се старь граде	IУ	I4
I5б	36рев	I5,2	о годіе коіа се бучіе	IУ	27
I6	23		влєс кнігу сіу	II	10
I6а			рчєімо хросу	УII	II
I6б			за четре вце до	УII	4
I7а			і се біашете	II	I7
I7б			отєврце себто ступноі	II	I7
I7в	7рев		кісек на ліуде све	II	I6
I8а	8ав		себто зріачете	II	I8
I8б	8рев		о тієх іакові	II	I8
I9	40		се бо відієх	У	26

I	II	III	Початок тексту	IV	V
20		20	ро по све такоже	IV	24
21		21	се бо хърбер	V	23
22			аще боте сен	V	40
23			себ то новъ иде	V	52
24а	4ав		і се гріадеть	II	16
24б	4рев		пімо суре поітву	II	14
24в			се жертъла нашіа	II	20
24г			ідіах одо тіверсе	II	6
25	16, 32р	21а, б	се біашете о воі	V	43
26	37ав, р 38а	39	і се біашеть ова часе	V	50
27		27	ітва ініа до полноче	IV	13
28	22ав, р	29а	се врагане нашіе	V	46
29		29б	себ тоі рчехомъ	V	39
30		35-I	себо хрніашехомъ	V	35
31		31-I, 2	пожечемо ті бѣже	V	42
32	32а	32-I, 2,	і се біасте поврждена	V	30
33		28	себ то на древлеі	V	29
34	20а, р	32А	се бо кнзеве	V	42
35а	1ав		се оубособство	II	17
35б	1рев		те преіде ізве	II	14
36а	2ав		предречено есь	II	17
36б	2рев		се бо оре отець	II	18
37а	3ав		се біеть кроідлема	II	15
37б	3рев		вечете братіе нашіе	II	12
38а			і пакі біе вліко	VII	42
38б			даждьбог на струвіе	VII	13
8-27			а тобо дахом ста	V	28

разом: 1644

Легенда:

I. Переклади А. Кирпича II. Переклади В. Лазаревича
 III. " П. Соколова IV. Частина Влес Книги
 V. Кількість рядків

ПРИПІТКА:

Перші тексти опубліковані в частині I та II Влес Книги були номеровані С. Лесним. Жар Птиця почала ту ж саму нумерацію інших дощечок, не зважаючи на існуючу нумерацію С. Лесного. Через те повстала подвійна нумерація текстів. Щоб уникнути подвійну нумерацію ми були примушені дати нову нумерацію текстам С. Лесного, а саме:

Число	1ав	стало	35а	Число	1 рев	стало	35б
"	2ав	"	36а	"	2 рев	"	36б
"	3ав	"	37а	"	3 рев	"	37б
"	4ав	"	24а	"	4 рев	"	24б
"	5ав	"	24в	"	5 рев	"	24г
"	6ав	"	17а	"	6 рев	"	17б
"	7ав	"	17в	"	8 рев	"	18б
"	8ав	"	18а	"			

Числа 9, 10, 16 залишилися без змін.

Д О І С Т О Р И Ч Н А Р У С Ь
(Історико-археологічна розвідка)

Частина I	З М І С Т	Стор.
	ВСТУП ДО ПРЕІСТОРИЇ РУСІ	
Передмова		I
Відділ I	„Звідки повстала Руська Земля“	3
„ 2	Велика легенда	10
„ 3	Нові відомості про літопис Влеса	19
„ 4	Зміст дохристиянського літопису та час його написання:	21
„	а). Територія доісторичної Русі	23
„	б). Про єдність усіх руських племен та земель	23
„	в). Час написання останнього запису на дощечках та місце написання літопису	24
„	г). Зміст літопису	26
„	д). Необхідність точнішої термінології	27
„ 5	Усунення непорозуміння з приводу opinii анонімного автора -експерта Академії Наук С.С.С.Р.	28
„ 6	„Роуськая“ Іоанова писемність чи „влесовиця“?	30
„ 7	Безперечна автентичність дохристиянського літопису Русі	32
„ 8	Гніздовська корчага (горщик)	37
„ 9	Первісні літописи	39
„ 10	З якого часу треба починати преісторію Русі?	41
„ II	Мітичне зникнення Сарматів - Роксолан	42
„ 12	Що знає сучасна археологія про початок Русі?	45
„ 13	Що знали й чого не знали язичеські літописці?	47
<u>Частина II</u>	<u>ДОІСТОРИЧНА РУСЬ</u>	
Вступ		50
Відділ I	Античні автори про Роксолан: Страбон, Тацит та інші	53
„ 2	Сучасна археологія про Роксолан	58
„ 3	Русколань або Велика Сарматія	
„ 4	Гатала Від 179 р. до 370 р. н.е. Релігійне життя, побут та заняття Роксолан	59
„ 5	Невдала місія св.Капитона В. в 320 р. хрестити Русів Подоння та Придніпров'я	69
„ 6	Велике переселення руських племен під час навали Готів та Гунів в роках 370 - 375 их	71
„ 14		74

		Стор.
Відділ 6	а) Навала Готів і переселення в Тавриду	77
	б) Об'єднання споріднених племен після наїзду Гунів	81
" 7	Писемні пам'ятки про Русів з часів Русколані	85
" 8	Як було писано дохристиянський літопис?	88
" 9	Збірна таблиця сучасних знань про нашу Преісторію.	93
" 10	Руські племена в початку раннього Середньовіччя	97
" 10а	Поява писемності у Русів	98
" II	Територіальна та державна спадковість Русів	101
" 12	"Роуськая" писемність Суроожської Русі 790 року	102
" 13	Багатий подіями в Доісторичній Русі 9-ий вік	108
" 14	Приїзд Аскольда та перше хрещення Русі	111
" 15	Християнство на Русі при наслід- никах князя Аскольда	119
" 16	Від якого часу існує християнство на Русі?	123
<u>Д О Д А Т К И :</u>		
I.	Ор'єнтаційна хронологія подій	125
II.	Нумерація текстів дощечок	126
III.	Карта Ренсколані-Тавроскитії	128
IV.	Карта поступового заселення півдня України в епоху Неоліта та Бронзи	130
У.	Бібліографія	131

Повищий твір всечесного отця протоієрея С.Ляшевського надісланий ним до друкарні в Торонто та в місяці липні має поступити в продаж.

Незалежно від цього видання в оригіналі манускрипту, всечесний отець протоієрей С.Ляшевський дав свою згоду на публікацію Видавництвом "МЛІН" українського перекладу його розвідки, яка вийде в світ вкінці 1978-го року.

Замовлення на обидва видання можна надсилати на адресу Видавництва "МЛІН".

З дружнім привітом !

М. Скрипник

(М. Скрипник)

З М І С Т :	Стор.
1. Вступне Слово	
2. Вступ	I
3. Закулісна лябораторія	25
4. Письмо і мова	43
5. Скити, Сармати, Алани	69
6. Слов'яни	88
7. Готи й Гунни	103
8. Держава Антів	120
9. Релігія	143
10. Одуховлення	175
11. Цитати з Влес Книги	193
12. Антське насліддя	205
13. Висновки	218
14. Література	240
15. Пояснення чужих слів	245

Проф. Р. ДРАГАН закінчив манускрипт своєї великої праці про Влес Книгу, про що ми з приємним задоволенням сповіщаємо читачів "Контакту".

Після полагодження деяких редакційних та технічних корект книжка має бути надрукована. Про докладну дату її появи в продажу, ціну та інш. буде повідомлено в слідуючому числі "Контакту".

М. Скрипник

Лист Др. Б. Нарцисова (З.Ш.А) до Пані Міролюбової

Дорога Галина Францевна!

Дякую Вам за надіслання двох брошур "Влес Книги" (частина УІ та УІІ.) Обидві брошури є дуже добре видані та дають чудовий матеріал для дослідження кваліфікованим лінгвістом-дослідником...

Моїм наміром є пригадати читачам в "Новому Журналі", що такий документ існує та що поважний та добре кваліфікований науковець може розпочати докладні студії його. Для цієї мети треба скласти словник, граматику текстів та на підставі їх дати переклад - краще в російській мові, бо вона близька до мови оригіналу текстів Влес Книги. Пізніше треба зробити переклади англійською чи німецькою мовою. Також є необхідно дослідити автентичність тексту. На перший погляд, я переконаний, що текст є оригінальним, з огляду на його розмір та послідовність змісту. Сьогодні ніхто вже не сумнівається в автентичності "Слово про похід Ігорів", хоч спочатку було багато застережень. (Оригінал Слова згорів у Москві в 1812р)

З дружнім привітом!

Переклад з англійського оригіналу. Борис Нарцисов (З.Ш.А.)

Ц І Н Н И К
 ПУБЛІКАЦІЙ ВИДАВНИЦТВА „М Л И Н ”

Лондон - Гага

Число	Назва й зміст	Стор.	Ціна \$
I	Влес Книга I-IV оригінальні тексти, переклади	102	5,00
2	Влес Книга V "	70	4,00
3	Влес Книга VI фотокопії всіх публікованих текстів	42	4,00
4	Влес Книга VII фотокопії відписів ману- скриптів Ю. Міролюбова	35	3,00
5	Влес Книга VI - VII	80	5,00
6	Проф. Р. Драган Велика Сім'я (Індоевропейці)	100	5,00
7	Др. Ю. Лісовий Нарис Праісторії України (багато ілюстрований)	42	4,00
8	"До Джерел" - збірник присвя- чений духовій та матеріальній культурі Русі-України, число I	190	8,00
9	"Коментар" ч. I, 2а, 2б, 3	540	12,00
10	" " ч. I та 3	300	7,00
11	С. Шелухин Варшавський договір Петлюри з Поляками	40	2,50
12	Д. Папіні Спокушений Диявол	15	1,50

Всі ціни в американських доллярах, включно з поштовою оплатою.

Замовлення на книжки виконуються після одержання їхньої вартості Видавництвом.

Адреса Видавництва „М Л И Н ”

N. S K R I P N I K

Dipl.-Ing.

P.O.Box 95936

2509 CX The Hague

The Netherlands

М. Скрипник

Dmitrij ZUKOW

DUIZENDJAAR RUSSISCHE LITERATUUR

(Uittreksel)

„ En hier volgt een verrassend bericht.

Professor G.F. Turchaninow van de universiteit van Leningrad en de Oostenrijkse semitoloog A. Irkou hebben ontdekt dat in het gebied ten noorden van de zwarte zee een schrift met eigen lettertekens heeft bestaan, veel eerder dan het oudgriekse, latijnse, oudhebrreeuwse en hypothetische keltische schrift.

Naar dit schrift is nog betrekkelijk weinig onderzoek gedaan. Boven genoemde geleerden zijn van mening dat de lettertekens van de phoeniciers, oudgrieken en oudhebrreeuwers af te leiden zijn van dit schrift. Het hernieuwde onderzoek van de geleerden van de sowjet unie aangaande het boek van Vles hangt onder andere samen met bovenvermeld bericht.

Zoals bekend, omvat het boek van Vles een bundeling van oude historische chronieken, die ingekerf zijn in 35 berkenhouten plankjes.

De gegevens uit de inhoud van het boek van Vles zijn zo buitengewoon, dat ze niet ingepast konden worden in de algemeen gangbare wetenschappelijke opvattingen betreffende het tijdstip van het ontstaan van het oudslavisch schrift.

Dit feit heeft veel stof doen opwaaien in wetenschappelijke kringen; er werden zelfs beschuldigingen geuit als ware de tekst van het boek van Vles vervalst.

Uit het voorlopig onderzoek van het boek van Vles komt naar voren, dat de oude Russitschi zich hebben beschouwd als de nakomelingen van de levensschenkende zonnegod (Daz-Boh) en dat ze hun voorvaderen Bohumir en Orij hebben aanbeden.

Ook zijn in bovengenoemde teksten vele omzwervingen en oorlogen der oude slavische stammen beschreven.

Bovendien bevestigen de historische chronieken van het boek van Vles het feit (ovrigens bekend ook via andere bronnen) dat er tussen ariërs, die in het tweede millenium voor Chr. uit Oosteuropa naar India zijn getrokken en de oude slaven een nauwe verwantschap heeft bestaan, die tot uitdrukking kwam in de overeenkomstigheid der materiële culturen, in de heidense mythologie, in de namen van de goden en in de voorwerpen voor het dagelijks gebruik.

(Uit „ OHONEK" N° 13 , ddtto 26 maart 1977)

